

tilstrækkelig Kundskab om, hvorpaa han havde at rette sin Opmærksomhed, for under Sagens videre Forfølgning tilbørlig at kunne forsvare sig mod de fremsatte Anklagepunkter. Ligesom jeg nylig bemærkede, at man har overdraget Retten, hvilke Beviser der skulle erhverves gennem Domstolene, saaledes er det ogsaa i § 61 af det følgende Afssnit fastsat, at det er Formanden for Retten, der leder Beviisførelsen, og i det Væsentlige er den, der afhører Vidnerne, hvilket man, naar Offentlighed og Mundtlighed skal være almindelig i Retspleien, har troet uden Fare at kunne overlade til Retten selv, og da altsaa nærmest til dens Formand. — I Afsnittet om Dommene og deres Af afgelse er der fornemmelig een væsentlig Regel, som er afvigende fra det Nuligjældende, nemlig den, som indeholdes i § 74, at Dommerne ikke skulle være bundne ved de i den almindelige Lovgivning indeholdte Regler om Beviis, men kunne afgive Dommen efter deres paa den foregaaende Behandling støttede samvittighedsfulde Overbeviisning, hvilket er en almindeligt antaget Regel, hvor Beviisførelsen bestaaer i en mundtlig Forhandling ved selve den Ret, som skal afgive Dommen. Der kan være Spørgsmaal, om det ikke kunde være farligt for den Tiltalte, idet han udsattes for at blive dømt, uden at der var saa stærke Beviser tilstede, som nu udfordres, men man har dog ikke troet, at der kunde være nogen egentlig Fare herfor tilstede i en Ret, som var sammensat paa den her foreslaaede Maade, idet Retten vel neppe vil undlade at tage Hensyn til, hvad der i andre Sager anses for et aldeles fuldstændigt Beviis, medens der dog aabnes en friere Benyttelse af Indiciebeviset. Tildeels en Følge af denne nye Regel er hvad der er foreslaaet i § 78, forsaavidt det afviger fra det hidtil gjældende. Naar der nemlig skal vælges mellem to forskellige Meninger, der have ligemange Stemmer for sig, saa er det almindelig vedtaget i vor Lovgivning, at Formandens eller det ældste Medlems Mening skal gjøre Udslaget; man har troet at kunne forandre dette derhen, at den mildere Mening følges, naar der er ligemange Stemmer paa hver Side, og der efter Bedømmelsen af de fremkomne Beviser er Tale om Strafansvar eller Forpligtelser mod det Offentlige,

hvilket ogsaa er gjældende i flere, ja i de allerfleste fremmede Lovgivninger.

Det er disse to Bemærkninger, hvormed jeg har troet at maatte ledsage Lovudkastet, idet jeg iøvrigt henviser til Motiverne, og hermed overgiver jeg da dette Arbejde til Thingets Indsigt og velvillige Bedømmelse.

(Det forelagte „Udkast til Lov om Rigsretten“ findes i Anhanget.)

**Formanden:** Exemplarer af det forelagte Lovudkast skal jeg nu lade omdele paa de Herrer Rigsdagsmands Pladser.

Efter Dagsordenen gaar vi dernæst over til den af Rigsdagsmanden for Sorø Amts 5te Valgkreds (Frølund) anmeldte og af Thinget tilstedeede Forespørgsel til Kirke og Underviisningsministeren. Da det vil erindres, at den angaaer to forskellige Punkter, og altsaa, om man vil, egentlig er to forskellige Forespørgsler, turde jeg maafke opfordre den ærede Rigsdagsmand til først at ville yttre sig om det første Punkt. — Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

**Frølund:** Det første Spørgsmaal, jeg med Thingets Tilladelse skal have den Ære at forelægge den ærede Cultusminister, lyder, som det iforveier vil være bekjendt, saaledes: Ufter den høitærede Cultusminister i nærværende Samling at forelægge det af ham lovede Udkast til en Skolelov, og, saavidt dette Spørgsmaal maatte blive besvaret bekræftende, tør det da ventes, at Udkastet vil blive indbragt saa betimeligt, at der er Rimelighed for, at det vil kunne behandles i begge Thing i nærværende Sammenkomst. — Jeg skal her aldeles ikke indlade mig paa at godtgjøre, hvor vigtig, ja, hvor paatrængende nødvendig en Reform i vort Skolevæsen er — en Reform overeensstemmende med de friere Samsunds Forhold, som nu ere indtraadte hos os; thi det er Noget, som alt længe har været almindelig erkjendt; det blev allerede indrømmet af den grundlovgivende Rigsforsamling; det er endvidere senere efter blevet erkjendt mere og mere levende rundt omkring i Landet. Rigsdagen har selv erholdt Bidnesbyrd derom, og endelig har den høitærede Cultusminister selv udtalt sig for Nødvendigheden af en saadan Reform, ja, han har ikke alene udtalt sig for Nødvendigheden